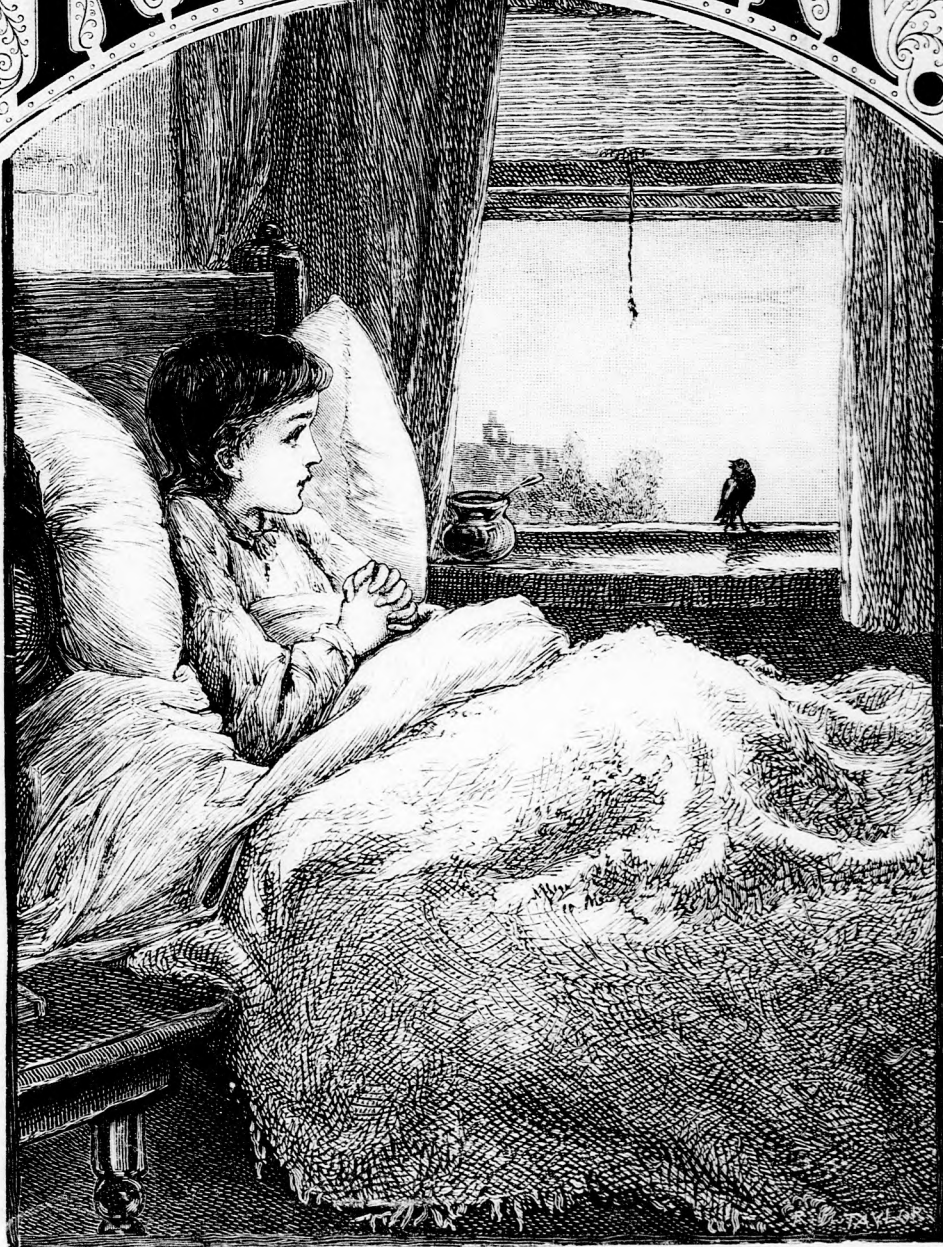

Szám.

KIS LAP

...KIS MADÁRKA RÖPPELT A NYITOTT ABLAKRA. (Lásd a 156 lapon)

XXVI. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. márczius 9-én.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

EZ LEHETETT ugyan valami nagy dolog, de biz abból Dezső semmitsem tudott, azért hát nem is csodálkozott, hanem nyugodtan kérde:

— Kicsoda az a Kampós Miska?

— Igaz, te nem ismered. Hát az egy kis fiu, épen olyan kis fiu, mint Emilke. Itt él a naganyjánál, a ki már igen igen öreg asszony.

— Meghiszem, de hát mi van ebben valami nagy dolog?

— Még nem mondtam el? Igaz! Hát ez a Miska épen olyan sánta fiucska volt, mint Emilke... jól emlékszem rá, vagy két évvel ezelőtt ismertem, akkor még egészen kicsike volt. Aztán sokáig nem láttam, csak most. Kint voltam a mezőn s ott egy ismerős arcú kis fiu jött elémbé. Kérdeztem, hogy hívják? Azt felelte, hogy Kampós Miska. Mondtam, hogy az nem lehet, mert én Kampós Miskét ismertem, az sánta kis fiu volt, s erre ő azt felelte, hogy ő volt az a sánta fiu, de most már csak úgy tud szaladgálni, mint akármelyikünk.

— Oh, most már értem, szólt Dezső élénken. Te persze mindjárt Emilkére és a mi megbukott tervünkre gondoltál.

— Természetesen. Kérdeztem Miskától, kicsoda és hogy gyógyította? De hát ez olyan ostoba kis fiucska még, hogy semmit sem tud. Csak bámult rám és mikor haragosan rákiáltottam, hogy beszéljen hát, akkor egyszerre kapta magát és elfutott.

— Nem kellett volna haragosan

rákiáltani, felelt Dezső. Tudod, az ilyen kicsike fiu nehezen érti meg, mit akarnak tőle. Aztán olyan nagyon kicsi korában gyógyították, talán már nem is tudja, mi történt vele.

— Én is erre gondoltam. Mindjárt el is mentem hát az öreg Kampósné házába, hogy magától a naganyjától tudjam meg, mit csináltak a kis fiuval.

— Már ezt okosan tetted, szólt Dezső. Így már nyomon leszünk. És mit mondott Kampósne asszonyom?

— Oh, nagyon furcsán jártam vele. Megörült, mikor meglátott, mert rég ismer: de mikor kérdezősködtem Misike dolgáról, kicsoda és hogy gyógyította? Ő is csak bámult rám és vállát vonogatva felelte, hogy azt biz' ő nem tudja. Én persze azt feleltem, hogy az lehetetlen, hiszen csak tudnia kell, mi történt; de ő újra csak azt mondogatta, hogy nem tudja, mert neki semmi része sem volt benne. Egyszer egy jó asszonyság, a kinek itt birtoka van, elvitte a kis fiut, sokáig nem látták és mikor visszahozta, akkor Miskének nem volt többé semmi baja. Mikor láttam, hogy semmit sem tudhatok meg, elszomorodtam és elmondtam neki, hogy szegény kis testvérkém kedvéért szerettem volna megtudni a dolgot, hogy őt is meggyógyítsuk. Erre az öreg asszony így szólt: »Oh, azt meg lehet tenni, csak azt a javas czigányasszonyt kell megkérni, a ki most itt van, az segít minden bajon. Menjenek csak hozzá, az majd meggyógyítja az ifuracskát.«

Dezső nagy figyelemmel hallgatta Zoltán szavait s mikor ez elvégezte beszédét, Dezső élénken kiáltá:

— Nagyon jó, hogy ezt tudjuk.

— Oh, ugyan mi jó van benne? kérde Zoltán. Hiszen a cigányasszonyt csak nem hívhatjuk ide. Aztán még előbb oda kellene menni hozzá. . . én nem mernék oda menni. Majd adna nekünk a néni.

— Bizd csak rám. Én megfogadom, hogy mindent megteszek Emilkeért. Hallottam én a mi falunkban sokszor, hogy vannak olyan cigányasszonyok, a kik mindenféle titkos mesterséghez értenek, jövendőt mondanak, meg betegeket meggyógyítanak.

Én is hallottam, szolt Zoltán. Többet is tud ilyen cigány javasasszony, mint azok a komoly képü doktorok. Mondta ezt nekem a mi öreg szakácsnénk.

— No már annál a doktornál bizonyosán többet ér, a kinél én voltam. Az nem törődik semmivel, hiába beszéltem neki szegény Emilkééről. De most szerencsésebbek leszünk, tudom.

— Nekem is nagyobb bizalmam van, csak te beszélj velem. Te sokkal bátrabb vagy mint én. Majd fognak ám bámulni, ha Emilke egyszerre épkezláb terem előttük s mi elmondhatjuk, hogy ezt mi végeztük.

— Ez bizony öröm lesz, tevé hozzá Dezső. Most csak jól ki kell főznünk a tervet, hogy jobban sikerüljön, mint az első.

Tanácskoztak is sokáig és abban állapodtak meg, hogy ámbár most már egészen bizonyos a dolog, mégsem szólnak semmit Emilkének, nehogy a kis fiu kifecségye. Ne tudjon kettejükön kívül a tervről senki semmit. Mivel pedig már későre

járt az idő, Dezső vasárnapra halasztotta a nagy terv végrehajtását.

Ha valaki egy kissé figyelt volna a két fiura, okvetlenül észreveszi, hogy törlik a fejüket valamiben; de hát nem igen ügyelt rájuk senki, mert ki gyaníthatta volna, hogy valami egyébben is járhat az eszköz, mint játékon és szaladgálásban? Pedig most épen nem erre gondoltak: el voltak tökévelve, hogy törlik-szakad, nagy dolgot visznek végbe.

Estére Tivadar bácsi megjött a városból s vacsoránál szokása szerint olvasta hírlapját, majd egyetmást beszélgetett Klára néniével. Ez a beszéd rendesen nem érdekelte a fiukat, mert holmi házi dolgokról folyt, melyekhez ők nem értettek. Most azonban egyszerre figyelmesekké lettek, mert Tivadar bácsi és Klára néni cigányokról beszéltek. Dezsőt és Zoltánt pedig most semmi egyéb nem érdekelte. Klára néni épen ezt mondta:

— Ez valóban nagyon kellemetlen szomszédság. Az embernek mindent őrizni kell, mikor ilyen kóbor cigánycsapat van a határban.

— Majd intézkedem, hogy ne legyenek itt sokáig, szolt Tivadar bácsi. Magam sem szeretem az ilyen vendégeket. Beszéllek a biróval, hogy üzze el őket a határból.

— Az nagyon jó lesz, jegyzé meg a néni. A míg itt vannak, szinte félek kimenni a házból. Ma is milyen kellemetlen találkozásom volt! Miczikével és Emilkével kikocsiztam. Épen a cigánytábor közelében voltunk, mikor az egyik ló szerszámjának valami baja történt s a kocsisnak le kellett szállni, hogy megiga-

zitsa. Mindjárt ott termett az egész cigánysereg és körülfogott, mint valami darázsraj. Egy förtelmes cigányasszony meg egészen betolakodott hozzánk és mondogatta, hogy ő az a híres jövendőmondó javasasszony, a ki csodákat tud mivelni, bizonyosan hallottuk már a hírét. Mindenkép meg akarta fogni Miczikét, hogy majd a tenyeréből jósol neki. Hiába mondtam neki, hogy távozzék, ne nyuljon a kis leányhoz. Mind vakmerőbbé lett, utoljára már egészen haragosan rá kellett rivallnom és erővel eltaszitanom, nehogy megfogja a kicsikét. Ekkor dühösen nézett ránk és valami fenyegetés felét dörmogött. Szerencsére a kocsis végre rendbehozta a lovakat és odább hajtottunk. De aztán láttam, hogy az a csuf boszorkány még sokáig ott állt és öklével fenyegetőzött utánunk.

— No hiszen majd ránczba szedem én őket, csak próbáljanak garázdálkodni! szolt Tivadar bácsi.

A két fiu, mikor Klára néni a cigány javasasszonyról beszélt, titkon egymásra pillantott: megértették egymást, midketten egyet gondoltak: hogy épen ez a cigányasszony az, a kire nekik szükségök van.

— Kedves bácsikám, hiszi-e, hogy a cigányok értenek holmi titkos mesterséghez? kérde aztán Dezső.

— Hiszem bizony, felelé Tivadar bácsi nevetve. Olyan titkosan tudnak belopózni házba, istállóba, pajtába, olyan titokban lopnak el mindent, amihez csak hozzáférnek, hogy valóban nagy mesterség.

Ezzel a magyarázattal Dezső és Zoltán nem igen voltak megalégedve, de

nem is hitték el. Mikor aludni mentek, Zoltán ezt sugta Dezsőnek:

— Tudod, apám most haragszik arra a szegény cigányasszonyra, mert Klára néni megijedt. No bizony, volt is mitől! A kis Miczikét én is szeretem, de azért mért ne lehetne megengedni, hogy a jövendőmondó hozzá nyulhasson?

— Soha se törődjünk vele. Majd jobb hasznát vesszük mi annak, hogy ilyen titkos erejű cigányasszony van itt. Mindjárt holnap elmegyek hozzá.

— És csakugyan nem fogsz félni?

— Ugyan mitől? Beszéltem én már sok cigánynyal, van a mi falunkban is. Bizd csak rám, majd elvégzem én azt jól.

Alig várhatták, hogy elmuljék az éjszaka. Szerencse, hogy egészséges álmuk volt, így hát lefekvés után nem töprekedhettek sokáig, másnap reggel pedig Klára néni tanulásra szoritotta őket és nagy tervökre csak akkor gondolhattak újra, mikor már szabad volt kísétálniok. Dezső nem is habozott sokáig, hanem egyenesen megindult a cigánytábor felé.

— Én majd megvárlak itt a kertben, szolt Zoltán.

Dezső csakugyan nem félt, hanem bátran bement a cigányok sátrai közé. Rögtön körülfogta egy sereg cigánygyerekek és kért tőle krajczárt; dobott is közéjük egy pár »ápro pizst« aztán megmondta, hogy azzal a híres jövendőmondó javasasszonnyal akar beszélni. Egyik fiu gyorsan befutott a sátorba és csakhamar egy öreg asszonnyal lépett ki, mutatta neki Dezsőt, aztán a többi gyerekekkel félrevonult.

haragszik
yra, mert
y, volt is
retem, de
dni, hogy
on?

ele. Majd
ak, hogy
zony van
ozzá.
félni?

n én már
akban is.
én azt jól.

uljék az
es álmuk
töpren-
el pedig
öket és
olhattak
étálniok.

hanem
bor felé.
a kert-

hanem
ai közé.
gánygye-
is közé-
mondta,
javas-
gyik fiu
khamar
mutatta
ekekkel

Az öreg cigányasszony lassu léptek-
kel közeledett Dezső felé, ki kíváncsian
nézegette. Sokat bizony nem láthatott
rajta. Aszott képü, rongyos ruhába öltö-

zött cigányasszony volt, a melyet falu-
helyen akárhányat láthatni. Valami tit-
kos csodaerő nem igen látszott rajta,
legföljebb a szemeiben csillogott valami

VIKI ÖRÖME. (Lásd a 151. lapon.)

gonosz ravaszág. Máskor Dezső sem
igen szívesen állt volna szóba ilyen visz-
szatasztító cigány nővel; de most nem

törődött semmi mással, csak azzal, hogy
ez az a titkos tudományu cigányasszony
a kis Emilkét meggyógyíthatja.

A cigányasszony odaért hozzá és nem épen barátságosan kérde:

— No hát mit kíván ázs ifur a segíny csigányássonnytól?

Dezső összeszedte az eszét és bátorságát, hogy ügyesen végezze a dolgát. Az ilyen boszorkányos teremtésekkel nagyon vigyázni kell. Így szólt tehát:

— Van egy kis rokonom, a ki egy pár évvel ezelőtt szerencsétlenül járt, nyomorék, sánta lett. Azt hallottam, hogy maga meg tudja az ilyeneket gyógyítani. Meg tudná-e gyógyítani az én kis öcsémet?

A cigányasszony meglepetve és gyanakodva nézett Dezsőre, aztán félig gúnyosan mondá:

— Azt akarja az ifuracska, hogy én gyógyítsam meg öcsikéjét a sántaságtól? Hát aztán honnan került ide az ifur? Hol laknak? Hiszen az emberek már nem akarják hinni, hogy a szegény cigányasszony tud valamit.

— Oh, én hiszem, nekem sokan mondták. Mi pár napja jöttünk ide ki a városból, ott lakunk a falu szélén abban a nagy házban.

— Igazán? És talán az ifuracskának a mamája az a szép nagyságos asszonyosság, a ki egy kis leánykával meg egy kicsi ifuracskával jár kocsikázni?

— Nem, nekem nem mamám, csak nénikém, de az a kis leányka az ő leánya. Az a kis fiu meg épen az, a kit meg kellene gyógyítani.

— Hát ott laknak mindnyájan abban a szép házban?

— Ott.

— És az a kis fiu a maga nénikéjének a fia?

— Nem fia, csak rokona. Nem is szereti, nem akarta gyógyíttatni, azért gondoltam arra, hogy magát kérem meg. Van ám egy kis pénzem, megfizetem ám, ha meggyógyítja.

A cigányasszony arcán egy pillanatilag sajtóságos káröröm villant meg, aztán megint ravaszul hunyorgatott a szemével és így szólt:

— Ha éppen akarja, hát megteszem. Mondhatom, ifuracsám, jó helyre jött. Persze, az emberek üldöznek minket szegény vándorcigányokat, ránk fognak minden gonoszságot és nem hiszik, hogy meg tudjuk mondani a jövődöt és meggyógyítunk minden betegséget. Pedig én mindent tudok ám tenni, amit akarok. Ha akarom, meggyógyítom azt a kis fiut.

— Oh, tegye meg, kérem! Meglássá, háládatosak leszünk.

— Jól van. Hanem látnom kell a kis fiut. És szükséges még sok egyéb is: legelőször pedig az, hogy az ifur mindent megtegyen, a mit mondok és ne legyen kíváncsi, ne kérdezősködjék, akármit csinállok.

— Mindent megteszek szívesen.

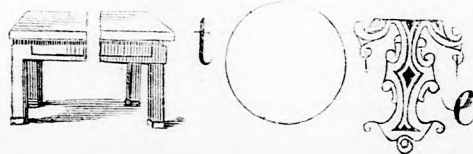
— És senkinek nem szabad tudni a dolgról egy árva szót sem.

— Természetesen. Az az... Zoltánnak kell tudni, de ő benne bizhatunk.

— Ki az a Zoltán?

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

VIKI ÖRÖME.

(Képpel a 149. lapon.)

OLYAN kedve
Nincs senkinek
Mint a kedves
Kis Vikinek.

Örülhet is,
Biz örülhet:
Bábut kapott
Gyönyörület.

Üvegből van
Szemgolyója,
Czifra rongyból
Viganója.

Haja szöszből,
Lába fából —
A ki látja
Bizony bámul!

Viki nem tud
Még beszélni,
A hogy tudja,
Ugy dicséri.

»Cse-cse!« — rebeg
Gügyögően —
S himbálja a
Levegőben.

Bábu, bábu,
Himbálózzál!
Viki, Viki,
Vigadozzál!

Jó kedvedet
Angyal óvja; —
Ne hagyjon el
Pillangója!

A HÁLÁS NOVENDÉK.

— Beszélyke. —

(Képekkel a czimlapon, a 152. és 153. lapokon.)

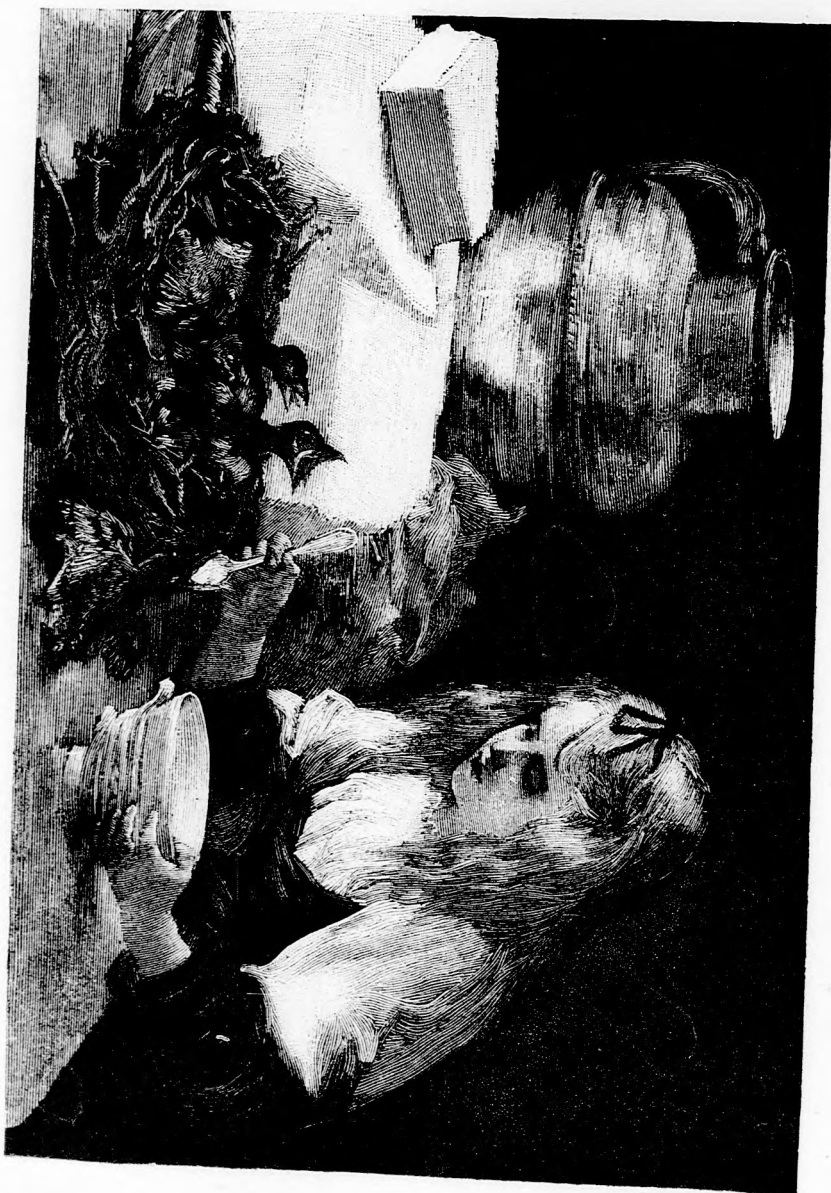
GARABONCZÁS fiu volt Andor, maga sem tagadhatta. Sőt nem is tagadta, hanem még kedve telt benne, annál inkább, mert a többi gyermek mindig nagyon mulattott az ő pajkos tréfáin. Nem is volt az igazi játék, ha nem Andor rendezte és vezette, ő pedig megszokta, hogy a neki eszébe jut, azt meg is teszi, akármit beszélnek játszótársai. És ha valamiben mulatsága telt, akkor minden jó intésről megfeledkezett, melyet szüleitől, tanítóitól hallott.

Hanem egyszer aztán másképp fordult a dolog és Andorból is nagyon csöndes fiu lett. Akkor, mikor én láttam, nyugodtan ült beteg hugoeskájának ágya mellett és együtt lestek valamit. Az ablak nyitva volt, mert meleg nyári idő járt s mindketten feszült várakozásban néztek az ablakra, mignem a leányka, Lottika, tapsolva sugta:

— Már jön... nézd, már itt van.

Egy kis madárka szállt az ablakpárkányra s élénk szemecskéivel fürkészgetve kandikált be a szobába. Aztán vigan csicsergett, csattogott, egy kis idő múlva pedig felröppent és eltűnt, csakhogy előbb még jó étvágygyal összeszedegette a morzsalékot, mely az ablakra volt szórva.

Ennek a madárlátogatásnak pedig egy kis története volt.

... EDELTTE AZ ÉHES KIS JÓSZAGOKAT. (Lásd a 154. lapon.)

Tö
Lottika
virágot
zengését
Andor j
módjára
mókust
és mad

67

A
látta A

A
ugyan f
büszkér

Több hónappal ezelőtt Andor és Lottika kísértáltak az erdőbe. Lottika vadvirágot gyűjtött, hallgatta a madarak zengését s maga is vigan dalolgatott, míg Andor jobbra-balra szaladgált és a maga módjára mulatott; hol egy ijedt kis mókust kergetett meg, hol fákra mászott és madárfészket keresett, hol egy nagy

hangyabolyt zavart meg s ha Lottika kérte, ne bántsa a szegény állatokat, csak nevetett rá.

Lottika épen virágai rendezéséhez fogott, s midőn a pázsiton ült, egyszerre messziről hallá:

— Lotti! Lottika! Gyere csak, találtam valamit!

...SZOMORUAN NÉZTE A VIG MULATSÁGOT. (Lásd a 155. lapon.)

A leányka szétnézett, de sehol sem látta Andort.

— Hol vagy? Nem látlak.

— Itt vagyok, a nagy fa tetején.

A hang után Lottika rátalált. Csakugyan fent volt egy nagy fán és onnan büszkén nézegetett le.

— No's, hát mit találtál ott? kérde Lottika.

— Madárfészket és négy kis madár van benne. Ezeket hazaviszszük fészkestől.

— Oh ne bántsd szegényeket! könyörgött Lottika. Hadd legyenek ott, a szegény öreg madárkák úgy busulnának!

— Hát aztán? Majd beletörődnek. Már rég kívántam efféle játékot. Meglásd, az öreg czirnos czicza hogy fogja kerülgetni a prédát.

— Nem, ne hozd le őket, szólott Lottika ijedten. Csak nem akarod a macskával megégetni az ártatlan kis madarakat! Hagyd ott őket, Andor, az én kedvemért ne bántsd a fészket!

De már azt soha sem tette Andor, hogy a más kedvéért valami multságáráról lemondjon. A jó kis leány tehát hiába könyörgött, Andor csak nevetéssel felelt reá. Lottika szinte megharagudott, ott hagyta és visszatért virágaihoz. Még azonban jóformán oda sem ért, mikor nagy zuhanást hallott, egyuttal pedig rémült kiáltást, aztán fájdalmas jajgatást és nyöszörgést.

— Istenem, mi az? kiáltá Lottika ijedten. Csak nem esett le Andor a magasból! Még valami baja történhetett volna.

A baj bizony meg is történt. Mikor Lottika visszatért a fához, Andor ott feküdt a földön mozdulatlanul elterülve. Arcza halásápadt volt s roppant fájdalom látszott rajta.

— Andor! Mi a bajod? kiáltá a leányka és lehajolt hozzá. Kelj föl!

— Nem tudok, felelé Andor szaggatott hangon. A lábam... oh... azt hiszem... eltört a lábam.

Megpróbálta Lottikába kapaszkodva fölállni, de hasztalan. Visszahanyatlott és most már újultan terült el a földön.

A jó kis leány egy pillanatig egészen megzavarodva, rémülettel eltelve állt ott, de azután gyorsan meggondolta, mit tehet.

— Magam nem tudok segíteni, legjobb lesz, ha gyorsan haza futok.

Egész erejéből futott és pár perc múlva már vezette az elszomorodott szülőket s a segítségül hívott embereket a helyre, hol Andor még mindig eszméletlenül feküdt. Fölemelték a szerencsétlen fiút és hazavitték. Lottika épen utnak indult, mikor a füből valami panaszos cicsérgést hallott s a mint szétnézett, egy fészket pillantott meg, mellette pedig négy kicsike pelyhes madárkát. Ez volt az a fészek, mely Andornak zuhanását okozta, mert félkezében a fészket tartva, csak félkézzel kapaszkodott bele a fába s így zuhant le.

— Szegény kis madárkák! szólott Lottika. Lám, üldözőtök már keservesen meglakolt. De hát mi lesz már most belőletek! Itt elpusztultok a földön. Most már nincs más hátra, mint hogy én vigyelek magammal a házba.

Berakta a kis madarakat a fészekbe és hazavitte, otthon pedig mindjárt etette is az éhes kis jószágokat (Lásd a képet a 152 lapon.) Azután gondjukat viselte folytonosan és ugyancsak vigyázott, hogy a ravasz czirnos czicza hozzájuk ne férhesen. Kalitkába tette a fészket, a kalitkát pedig magasra akasztotta.

— Ne féljete, szegény kicsinyek, nem fog az a gonosz macska széttépni. Nem azért hoztalak haza. Fölnevellek szépen és ha majd eléggé megtollasodtok, kibocsátalak. Mondta apácska sokszor, hogy nagy kegyetlenség fogva tartani a madárkát, mely szabadon szeret élni kint az erdőn, mezőn. Én pedig nem akarok kegyetlen lenni.

De bármily gonddal ápolta a kis madárkákat, mihamar nagy szomorúság érte, mert másnap az egyik kimult. Mikor megvizsgálták, kitünt, hogy a szárnya el volt törve, bizonyosan a nagy eséstől.

Félteni kezdte a többit is, hogy azok is megsynlik a nagy zuhanást és az árvaságot? Nem hiába féltette, mert rövid idő múlva még kettő halt meg. De a negyedik annál szebben nőtt és fejlődött.

Andor ezalatt busan nyomta az ágyat. Csakugyan el volt törve a lába és kegyetlen fájdalokat szenvedett, mikor az orvos összeigazgatta a törést. Sokat gyötrődött még azután is jó ideig és magában titkon sokszor megbánta, hogy nem hallgatott Lottika intó szavára. Hetek multak, míg csak annyira is jobban lett, hogy kissé megmozdulhatott; de az még messze volt, hogy kimehessen pajtásaihoz játszani. A nyitott ablakon át szomorúan nézte a többi gyermek vig mulatozását (Lásd a képet a 153. lapon.) és erősen megfogadta, hogy jövőre ugyancsak kerülni fog mindent, a mi bajba sodorhatná.

Mikor már így lábadozóban volt, egyszer Lottikával beszélgetve, eszébe jutott az elrabolt fészek. Mi lett a madárkákból? Bizonyosan ott maradtak a földön és elpusztultak.

— Ott nem maradtak, felelé Lottika komolyan. Én haza hoztam őket, de elpusztulni bizony elpusztult a legtöbb. Csak egy maradt életben.

Lottika elmondta a kis madarak szomorú történetét. Nem tett Andornak semmi szemrehányást, de Andort azért mégis valami nagyon kellemetlen érzés

lepte meg. Jó ideig szótlan maradt, végre őszinte megbánással mondá:

— Szegény madárkák! — Most vigan élhetnének, röpködnének, ha én oktalan pajkosságból el nem rabolom a fészket. De az az egyik, a melyik még él, az most már szép, ugy-é?

— Az bizony, és olyan kedves kis jószág! Várj csak, megmutatom.

Lottika előhozta a kalitkát a csicseregő madárkával. Andor sokáig nézte, aztán egyszerre megszólalt:

— Lottika, nagyon szereted te ezt a madárkát?

— Hogyne!

— Pedig kérni akarlak valamire. Lásd, mióta itt betegen fekszem, nagyon érzem, mily keserves az, ha nem mozdulhat, nem járhat szabadon, a ki arra született. Ez a madárka is bizonyosan boldogabb volna a szabadban . . .

— És azt szeretnéd, ha szabadon bocsátanám? Oh, azt én mindjárt kezdetben úgy határoztam. De még vagy két hétig erősödni kell. Tudod mit? Azon a napon bocsátjuk ki, mikor te először kísétálsz.

Ez a terv mindkettejüknek nagyon tetszett. És azután végre is hajtották. Azon a napon, melyen Andor először lábra állt, ünnepiesen szabadon bocsátották a madárkát. Előbb vékonyka kis fonalat kötöttek a nyakára, hogy ha valahol meglátnák, ráismerjenek. Aztán megsimogatták, elbucsztak tőle, és a következő pillanatban a madárka boldogan kiröppent a szabadba.

Épen e napon Lottika kissé rosszul érezte magát s estére olyan nagy láza lett, hogy le kellett feküdni. Másnap már

jobban lett; a baj nem volt valami nagy, de a gondos mama nem engedte, hogy Lottika fölkeljen.

Kissé unalmas volt a fekvés de egyszerre elfelejtett Lottika minden unalmat, betegséget. Egy kis madárka reppent a nyitott ablakra (Lásd a képet a czimlapon.) s egészen bátran, barátságosan maradt ott, vigan zöngicsélt.

— Az én madárkám, az én kis növendékem! szólt Lottika gyönyörködve.

Csakugyan az volt, rá lehetett ismerni a kis fonárlól a nyakán. Miért jött? Azért-e, mert oda volt szokva a szobához, vagy megsejtette, hogy Lottika beteg, és örömet fog neki okozni? Én nem tudom, de Lottika meg volt róla győződve, hogy a hálás kis madárka az ő vigasztalására jött. Ott is maradt jó ideig, mignem jött valaki s a zajra a kis madár elröppent.

Feszülten leste Lottika, eljön a madárka többször. Eljött másnap is és még többször s ekkor már Andorral együtt gyönyörködtek benne, az ablakpárkányra pedig jó morzsákat szórtak, melyeket a kis madár szaporán fölszedgetett.

Mikor Lottika fölgyógyult, nem lehetett többé a madárkát, de morzsát még mindig szórt neki. Néhány napig látszott is, hogy a madárka ott járt és fölszedte, de azután elmaradt, bizonyosan mert fészket épített és kicsinyeit nevelte. Azóta nem is látták többé a hálás kis növendéket.

TALÁLÓS MESE.

Mi van a világon, a mi nagyobb, mint az egész.

Szám.

A KIRÁLYFI KIVÁNSÁGA.

— Mese. —

HOL VOLT, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy király és annak egy kis fia. Nagyon szerette a király az ő egyetlen egy fiát, volt is rá gondja, hogy mindene meglegyen a királyfinak, a mit csak a szeme-szája kíván. Könnyen is megtehetette, mert nemcsak hogy király volt, hanem hozzá még volt titkos bűverejü varázsvesszeje is, a melylyel mindent előteremtett, a mit csak kívánt.

Mikor a királyfi még egészen kicsike volt, apja mindenfélét kigondolt, hogy a fiu boldog legyen. Kigondolta azt is, hogy a változékony tavasz, a ködös szeles ősz és a zuzmarás tél mind nagyon kellemetlen; legjobb a nyár, mikor meleg az idő, érik a gazdag vetés, hosszú a nap és rövid az éj. Elhatározta, hogy az ő fia örökös nyárban éljen. Megsuhogtatta varázsvesszejét és a merre a királyfi járt, ott mindenütt messze körül nyár volt, még ha túl a hegyen, a hová a szem ellátott, javában csikorgott is a tél.

A kis királyfi szépen növekedett, okos, derék fiu volt és sokáig nem is gondolt arra, hogy az másképp lehetne, mint hogy ő örökös nyárban él. De a mint nagyobbacska lett, egyszer azon kapta rajta az apja, hogy nagyon szomorú.

— Mi bajod, édes fiam? kérde aggodva. Ha valami kívánságod van, szólj! Tudod, hogy mindent teljesítek.

— Édes jó király apám, csakugyan volna egy nagy kívánságom. A játszótársaim, a kik másfelől jönnek ide látogatába, azt mondják, hogy náluk nem ugy

van az idő. Ők éppen most szüretelnek, vigan vannak, a nap nem süt oly forrón, nem kell árnyékba rejtőzni, hanem nyilal és dárdával, kutyával naphosszat jár-

nak erdőn, mezőn és üzik a vadat. Oh, mennyivel jobb ez! Mennyire szeretném, ha körültem is olyan idő járna.

— Roszat kívánsz. édes fiam, mert

A RAB. (Lásd a 160. lapon.)

az ősz az, a miről beszélsz. De ha oly nagyon kívánod, hát legyen ősz körülted. És nyár helyett ősz lett, nagy öröme a királyfinak. Egészen fölfrissült a

szellős, hűvösebb levegőn, vigan volt a szüreti mulatságokon, majd meg vadászgatva járta be az erdőt-mezőt. A mező nem volt többé olyan zöld, virágok nem

egyszer vala-
egy király és
rette a király
s rá gondja,
királyfinak, a
Könnyen is
hogy király
titkos büv-
lyel mindent
t.

észen kicsike
olt, hogy a
azt is, hogy
s szeles ősz
n kellemet-
eleg az idő,
nap és rö-
y az ő fia
gsuhogtatta
irályfi járt,
nyár volt,
szem ellá-

övekedett,
em is gon-
tne, mint
De a mint
on kapta
noru.

kérdé ag-
an, szólj!

sakugyan
játészótár-
e látoga-
nem ugy

nyíltak, az erdőben lombtalanul álltak a fák s a száraz falevél a földön ropogott a vadászok lépteit alatt. Aztán jöttek ködös, esős napok, utánok sivitó szél, mely szétkergette a ködöt, felhőt és újra előtűnt a fényes nap. Sokáig kedve telt ebben a királyfinak, de lassan-lassan, mikor már vagy két esztendőn át tartott, kezdett beleúnni a szüretelésbe, vadászatba, szomorunak találta a kopár, lombtalan erdőt és egy napon megint nagyon kedvetlen volt, mikor az öreg király belépett hozzá

— Szomoru vagy, édes fiam. Mi a bajod? Szólj, segíték rajta.

— Oh fölséges édes apám, nem tehetek róla, de ez a bus őszi idő olyan borzasztó. Pajtásaim azt mondják, hogy most egészen más, sokkal kellemesebb idő jár. Fehér lepel borítja az egész földet, a vizeket sima pánczél födi, kocsi helyett szánkán siklanak tova az uton és farsangi mulatságon zeneszó mellett vígdnak. Oh, ilyen idő kellene nekem!

— Most még rosszabbat kívánsz, mert a tél az, a miről beszélsz. De ha ez a kívánságod, ám legyen tél körülötted.

És lett mindjárt tél, nagy hóval, csikorgó hideggel. A folyók, tavak keményen befagytak, az emberek bundába burkolódtak, de a gyermekek vígan játszottak hólapdával, csuszkáltak, szánkáztak s ha már nagyon megcsipte az orruk hegyét. Tél apó, menekültek be a fűtött szobába. Nagyon tetszett ez a királyfinak. Pompás bundát öltött magára s mentül sürűbben hullt a hó, annál jobban mulatott odakint. Majd befogatott a szánkóba s mint a szél repült a sima havon, majd meg a tó sikjégén csuszkált. Mikor pedig beesteledett,

megszólalt a zene bent a fényes termékben, kezdődött a bál s más farsangi vigalom. Jó hogy hosszú volt az éjszaka, későn virradt s akkor is ritkán sütött ki a nap: lehetett aludni eleget.

Már vagy két évig tartott a vig farsang, szánkázás és más téli multság. De a királyfi már nem igen vett részt benne. Már annyit csuszkált, szánkázott, tánczolt, hogy semmi gyönyörűsége sem telt benne. A farsangi fánkot is megunta, az meg már épen boszantotta, hogy ha kimegy a házból, mindig nehéz bundába kell öltöznie. És ha kimegy, egyebet sem lát, mint havat, jeget, olyan kihalt, hideg minden.

Megint csak elszomorodva találta egyszer az öreg király és megint kérdezte, mi a baja.

— Oh édes jó király apám, rettenetes ez a tél! Már szinte a lelkem is fázik bele. Mondták barátaim, hogy náluk most egészen más idő jár: a hó elolvadt, ibolya nyílik a füben, madár dalol a lombos fán s a nap enyhén melegít és mégse tikaszt. Oh, ilyen időt szeretnék én.

— Ez sem jobb kívánság a többinél. A tavasz az, a miről beszélsz. De ha akarod, hát legyen tavasz.

Tavasz lett, a hó elolvadt, virág nyílt a mezőn, madár zengett a lombon, és a királyfi gyönyörködve járt-kelt a ligetben. De mikor a tavasz már nagyon sokáig tartott, ezt is csak úgy megelégette, mint az őszt és telet. A virágból soha sem lett gyümölcs, a buza nem hányt ki kálását, madárka nem költötte ki tojását. Olyan volt minden, mint a gyermek, a ki csak játszik, mindig játszik, de semmi hasznosat nem végez. És a királyfi újra elbu-

sult, de most már az öreg király is elszomorodott, mikor megtudta, hogy fia nem boldog.

— Most már nem tudok segíteni, nincs több évszak, mint tavasz, nyár, ősz és tél. Most már varázsvesszőm sem segít.

— Oh akkor inkább törd ketté, kiáltá kétségbeesetten a királyfi.

Az öreg király ezt is megtette, és ezzel elvesztette varázserejét.

De e naptól fogva a királyfi körül is csak olyan idő járt, mint akárhol egyebütt. A tavasz után jött a nyár, aztán az ősz meg a tél, mindegyik a maga jó és rossz tulajdonságaival. Az öreg király pedig azt látta, hogy fia nem szomorkodik többé soha, nem is kíván többé más időt, mint a milyen épen van, mert a bölcs természet úgy rendezte azt be, hogy az évszakok kellő rendben váltakozzanak, s mind meghozzák a magok örömeit.

Nem is sajnálta az öreg király, hogy eltörte varázsvesszejét s nem jutott többé eszébe sem azt kívánni, hogy titkos mesterséggel másképp rendezze be a természetet, mint a hogy azt a Gondviselés bölcsen megalkotta.

A KULCSLYUK ÉS A SZÉL.

— Mese. —

Erős szél fujdogált és behatolt egy ajtó keskeny kulcslyukán is. És a mint keresztül fujt rajt, egész muzsikálást vitt végbe, mintha csak valami sip szólt volna.

— Lám, milyen szépen tudok én füttyölni, szólt a szél elégedetten.

— füttyölsz? Te szólt a kulcslyuk megvetőleg. Ez már csakugyan nevelés! Én füttyölök, nem pedig te.

— De bizony én!

— Már pedig bizony csak én.

Mialatt így czivakodtak, hazatért a gazda. Hallotta, hogy füttyöl a szél a kulcslyukon keresztül s ezt csöppet sem találta kellemesnek, már csak azért sem, mert hideg téli idő volt. Fölkapott hát egy darabka papírost, összegyűrte és betömte a kulcslyukat.

A szél nem tudott többé keresztül lebbenni, vége lett a muzsikának.

— Lám, szólt a kulcslyuk, nem füttyölsz többet, mert nem vagyok nyitva.

— Igaz, felelt a szél, de hát próbáld meg te, füttyölj, mikor én nem mehetek keresztül.

Biz' az nem volt lehetséges és a szél, odább lebbenve, mondá:

— Oktalanul hivalkodtunk mindketten. Együtt tudunk valamit, egymás nélkül semmit. A kik közösen végeznek valamit, okosabban teszik, ha egyik sem veti meg a másik részét a munkában.

A SAS ÉS A HAL.

— Mese. —

MAGAS szikla emelkedett a tó partján s a szikla tetején egy hatalmas sas ült, éles szemével prédát keresve.

Éhes volt, de hiába nézegetett körül, sehol sem látott madarat vagy más olyan állatot, melyet elragadhatott volna. Ismerték jól, mind rettegve bujt el előle. Egyszerre, a mint a magasból a tóra pillantott, egy nagy halat látott meg, mely egészen fönt a víz színén uszkált és a napon sütkérezett.

— Mért ne egyem egyszer halat? szólt a sas. Uszni nem tudok, de lecsapok a víz színére és kikapom a halat.

És mint a villám, lecsapott a tóra s a következő pillanatban már mélyen belevágta a karmait a hal hátába.

A megriadt hal gyorsan lebukkant a mélységbe és magával rántotta a sást is a víz alá. A sas, mikor észrevette, hogy

nem bírja kiemelni a halat, hamar el akarta eresztetni, de nem tudta. Karmai oly mélyen bevágódtak a hal testébe, úgy beszorultak a pikkelyek közé, hogy nem bírta hirtelen visszahuzni, a következő pillanatban pedig már késő volt, a hal lerántotta a víz alá. Itt a sas kétségbeesetten mozgatta a szárnyait, de hiába, a vízben ő tehetetlen volt s mihamar fuldokolni kezdett.

— Oh mily esztelen voltam! Elfeledtem, hogy a leghatalmasabb is veszve van, ha olyasmibe fog, a mi természetével ellenkezik. A levegő volt az én birodalmam, a víz a halálom!

Es megfult.

A R A B.

(Képpel a 157. lapon.)

VÉN vármegye háza előtt
Dolgoznak a rabok,
Nehezebb a bilincsnél is
Nagy nehéz bánatok.

Iskolából egy kis lányka
Éppen arra ballag,
Mosolygása szép szívárvány,
Szeme kéklő csillag.

Odafut a legbusabbhoz,
Kézet csókol szépen;
Ölbe kapja a szegény rab
S könyv csillog szemében.

Kis Értesítő.

A »Kis Lap« jelen számát a jeles magyar művész, Jankó Jánosnak két tollrajza díszesíti, mely képeket egy ép e napokban megjelent, igen kedves képeskönyvből vettém át.

E képes könyv czime: »Gyermek dalok«. Irta Pósa Lajos, derék magyar költő, ki »Lajos bácsi« név alatt nem egy édes dalocskát dalolt el már nektek a »Kis Lap« hasábjain. Most a költő ezeket összefoglalva s még több s még különb költeményekkel megbő-

vitve, kiadta egy díszes kötetben, Szegeden, Burgernél.

Hogy a becses tartalmat még becsesebbé tegye, Jankó Jánossal rajzoltatott bele hat kedvesnél kedvesebb jelenetet. Hogy milyen lehet a többi, megítélhetitek azokból, melyekkel, reménylem, nagy és ritka örömet szereztem nektek.

Van ez apróbb és nagyobb mesék és versek közt egy-egy búsabb is a sok vig mellett. Ilyen az is, midőn a boldogtalan öreg rabot meglátja és megismeri iskolából jövő kis unokája, akit könyező szemmel csókol meg.

Hazánknak több megyei székvárosában főnnáll még t. i. az a kegyetlen szokás, hogy vasra vert rabokkal söpörtetik az utcázat, kitéve őket a világ szemének, ami által bizonyára megérdemelt büntetésök tán kellenén túl súlyosbítatik.

Remélhetőleg a raboknak pellengérré tévése nem sokára meg fog szünni az országban mindenütt.

Száz szónak is egy a vége: ezt a verses képes könyvet gyönyörűséggel forgattam, s fogják közületek forgatni azok is, akiknek jó magaviseletök jutalmaképp, a jó szülék megveszik.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Kotzó Margit 7 frt. (Mint eredményét egy színi-előadásnak, melynek egyes látogatói felülfizetéssel váltották meg jegyüket. Ezek: Bradách Antalné 1 frt., Kovács Elemér 20 kr., Körmeny Margit és Ella 20 kr., Bakonyi Rózsa és Károly 1 frt., Kotzó Pál 1 frt.)

*

Táncsics Mihály elaggott szegény magyar író fölségelésére befolyt adakozások: Hoffman Frigyes, Győző és Béla 30 kr.

Ezen összegek ki vannak mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

(A »Jótekonyság« című rovat folytatása a jövő számban.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.